

Sygn. akt: VIII K 327/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2023 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Katafias

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Kukła-Karpus

po rozpoznaniu dnia 25.04.2023 roku

sprawy:

K. W. s. P. i M. z domu S.

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 31 grudnia 2020 roku w nieustalonym miejscu w sieci Internet ze skutkiem w (...) działając wspólnie i w porozumieniu z I. W. w celu osiągnięcia korzyścią majątkowej doprowadził K. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2020 złotych w taki sposób, że za pośrednictwem portalu V. zawarł umowę kupna-sprzedaży butów (...), a następnie przesłał pokrzywdzonemu paczkę za pobraniem zawierającą śmieci za którą pokrzywdzony zapłacił w placówce (...) tym samym wprowadzając w błąd pokrzywdzonego co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

I. W. s. A. i M. z domu P.

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 31 grudnia 2020 roku w nieustalonym miejscu w sieci Internet ze skutkiem w (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. W. w celu osiągnięcia korzyścią majątkowej doprowadził K. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2020 złotych w taki sposób, że za pośrednictwem portalu V. zawarł umowę kupna-sprzedaży butów (...), a następnie przesłał pokrzywdzonemu paczkę za pobraniem zawierającą śmieci za którą pokrzywdzony zapłacił w placówce (...) tym samym wprowadzając w błąd pokrzywdzonego co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

ORZEKA:

- 1) Oskarżonych K. W. i I. W. uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, z tym ustaleniem, że stanowił on wypadek mniejszej wagi z art. 286 § 1 i 3 kk i za to na podstawie art. 286 § 3 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza każdemu z nich karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, każda w wysokości 40 (czterdziestu) złotych;
- 2) Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje solidarnie oskarżonych do naprawienia w całości wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz K. S. kwoty 2200 (dwóch tysięcy dwustu) złotych:

3) Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty sądowej i obciąża ich po 1/2 wydatkami w wysokości po 50 (pięćdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

Między innymi w grudniu 2020 roku oskarżeni: K. W. i I. W. byli kolegami. Wpadli na pomysł aby dokonać oszustwa. Działając wspólnie i w porozumieniu wystawili na portalu V. ofertę sprzedaży butów (...). Ofiarą ich działania okazał się pokrzywdzony K. S..

Dowody: wyjaśnienia K. W. k. 238v akt, zeznania K. S. k. 3 akt.

Paczka została nadana 29 grudnia 2020 roku o 11.40, lecz w jej środku zamiast butów znajdowały się śmieci. 31 grudnia 2020 roku odebrał ją K. S., a następnie zapłacił kwotę 2 020 złotych myśląc, że w środku znajduje się zamówiony towar. Na nalepce adresowej jako nadawca widniał M. K.. Takim pseudonimem posługiwał się w internecie I. W.. Jako adres nadawcy podano T., ul. (...), a więc adres miejsca ówczesnej pracy W., czyli sklep z e-papierosami.

Dowody: wyjaśnienia K. W. k. 238v akt, zeznania K. S. k. 3 akt, nalepka adresowa na paczce (...) k. 6 akt.

Pieniądze wpłynęły na podane wcześniej konto bankowe K. W.. Oskarżeni umówili się w ten sposób, że K. W. za udostępnienie konta bankowego otrzyma z oszustwa 300 złotych, a resztę czyli 1720 złotych dostanie I. W.. 11 stycznia 2021 roku W. wypłacił pieniądze w bankomacie przy ul. (...) i przekazał je W. w obecności N. K., która to widziała.

Dowody: wyjaśnienia K. W. k. 238v akt, zeznania K. S. k. 3 akt, nalepka adresowa (...) k. 6 akt, zeznania N. K. k. 240 v akt.

Po zdarzeniu matka I. W. skontaktowała się z matką K. W. i prosiła aby ten wziął sprawę na siebie, gdyż wtedy nie miał 18 lat i myślała, że w ten sposób jej syn uniknie odpowiedzialności karnej. Wiadomość w tej sprawie została wysłana 18 lipca 2021 roku, a więc tuż przed pierwszym przesłuchaniem W., które miało miejsce 24 sierpnia 2021 roku.

Dowody: wyjaśnienia K. W. k. 240 akt, protokół przesłuchania I. W. z 24 sierpnia 2021 roku, k. 62 akt.

I. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku postępowania przygotowawczego skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 105-108). Przed sądem podał, że teoretycznie w dniu nadania przesyłki mógł wyjść z pracy, ale praktycznie za zgodą kierownika sklepu. Adres mailowy (...) nie należy do niego. Nie wie czemu K. wypisał etykietę na paczce o takiej treści. Nie pamięta czy wtedy korespondował z W.. (k. 239v-240).

Sąd w całości nie dał wiary wyjaśnieniom tego sprawcy.

Na początku i przede wszystkim pozostają one w całkowitej sprzeczności z wyjaśnieniami K. W. złożonymi na sali rozpraw. W. przyznał się do tego oszustwa i stwierdził, że dokonał go wspólnie i w porozumieniu z W. (k. 238 v). Co ważne, W. podkreślił, że w tamtym czasie nie pozostawał w konflikcie z W.. „W tamtym czasie ja nie miałem z I. żadnego konfliktu.” (k. 238v). W takiej sytuacji należało odrzucić chęć fałszywego oskarżenia, pomówienia. Zresztą, gdyby tylko na chwilę dla teoretycznych rozważań miało tak się stać, to jak można by wytłumaczyć to, że W. na swoją ofiarę wybrał akurat W., a nie każdą inną osobę, a następnie z „zimną krwią” z nieznanego sądowi powodu doprowadził go najpierw w stan oskarżenia, a następnie skazania? Takie założenie jako irracjonalne należało odrzucić.

Obalenie tej wersji nastąpiło też z tego powodu, że wyjaśnienia W. znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. I tak: wiadomość matki W. do matki W. z prośbą o rozmowę, w której nalegała aby jej syn wziął odpowiedzialność wyłącznie na siebie gdyż nie ukończył 18 lat mówi sama za siebie (k. 240). Oczywiście, działanie w błędzie opartym o nieznaną przemoc, to jest art. 10 § 1 k.k. nie zmienia jej zamiaru.

Dalej, nalepka adresowa w miejscu adresata zawiera miejsce pracy nie kogo innego jak właśnie I. W., a nie na przykład W. (k. 6).

Następna sprawa: W. wyjaśnił, że W. posługiwał się w internecie imieniem i nazwiskiem M. K. (k. 239v). Takie właśnie imię i nazwisko zostało wypisane w miejscu adresata na paczce ze śmieciami wysłanej do pokrzywdzonego (k. 6).

Pieniądze wyłudzone od K. S. prawie w całości zostały przekazane W.. W. zostawił dla siebie tylko 300 złotych za udostępnienie swojego konta bankowego. Tak podzielili się pieniędzmi (k. 238 v). Wypłatę i przekazanie reszty pieniędzy widział naoczny świadek N. K.. Było to przy bankomacie przy J. (k. 240 v).

Dlatego sąd nie dał wiary wyjaśnieniom I. W..

Świadek P. S. (k. 97, 239, 239 v) wyraźnie chciał wybielić W. przed sądem. To jego kolega z pracy, który stwierdził, że wprowadzicie w dniu nadania paczki do pokrzywdzonego była teoretyczna możliwość aby około 11.40 W. opuścił sklep i na przykład nadał paczkę (k. 97 v), ale na rozprawie dodał, że gdyby wyszedł ze sklepu bez pozwolenia na pewno spotkałaby go ze strony właściciela reprimenda. Sąd zwrócił uwagę na dwie rzeczy. Pierwsza: obaj chodzili na (...) między 17 a 18, ale mogli też iść wtedy kiedy było zamówienie z innych sklepów (k. 239 v). Druga: świadek bardzo dobrze pamiętał, że zdarzenie akurat z paczką do S. miało miejsce 29 grudnia o godzinie 11.40 (k. 239), ale nie pamiętał w którym to było roku. To zastanawiające aby tak dokładnie pamiętać dzień, a nie pamiętać roku. Dlatego sąd podszedł do tego dowodu z najwyższą ostrożnością i co do zasady, a więc co do okoliczności nadania paczki nie dał mu wiary.

Sąd w całości uznał za wiarygodne zeznania K. S. (k. 2-3, 8) jak i zeznania N. K. (k. 240 v). Pierwszy w szczegółowy sposób opisał jak doszło do oszustwa począwszy od zwrócenia uwagi na ofertę sprzedaży butów na platformie V., poprzez korespondencję z I. W. podającym się za M. K. aż do momentu odbioru paczki ze śmieciami i zapłatą za nią. Natomiast, N. K. podała, że widziała jak W. przekazuje pieniądze za buty W.. Dodała też, że obaj sprawcy umówili się na to oszustwo, że W. namawiał W. aby ten wziął sprawę tylko na siebie. Szczerze i przekonująco rozwinęła, że wie też o innych czynach zabronionych W. jak na przykład kradzieżach ze sklepu, w którym pracował czy też kradzieży drogich słuchawek w czasie zamkniętej imprezy w apartamencie, czego była naocznym świadkiem. Choć te ostatnie okoliczności nie mają bezpośredniego związku z zarzutem tym niemniej wskazują na portret psychologiczny sprawcy, którego nie można zlekceważyć.

Mając na uwadze ustalony stan faktyczny i dokonaną analizę materiału dowodowego sąd uznał I. W. za winnego oszustwa. Wina umyślna wystąpiła w postaci zamiaru bezpośredniego, sprawca chciał popełnić przestępstwo i tego dokonał. Swoim postępowaniem wypełnił też znamiona strony przedmiotowej występku z art. 286 § 1 k.k. Działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Ten cel osiągnął po wprowadzeniu K. S. w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży butów. W efekcie takiego działania doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 2 020 złotych.

Sąd uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, każda w wysokości 40 (czterdziestu) złotych. Określając ich ilość miał na myśli średni stopień bezprawia tego występku, zaś przy wysokości każdej z nich wziął pod uwagę słabe zdolności finansowe sprawcy. I. W. nie był dotychczas karany i sąd uznał to za ważną okoliczność łagodzącą. Do obciążającej zaliczył sposób działania sprawcy, który postępował z premedytacją poprzez internet. Tego typu czyny są obecnie plagą, z którą należy wszystkimi siłami walczyć, ponieważ przez takie osoby jak W. czy W. reszta użytkowników tego typu platform odczuwa stan niepewności przy zakupach internetowych. Mając na uwadze niewielką wartość szkody sąd zdecydował się na uznanie tego występku za wypadek mniejszej wagi z art. 286 § 1 i 3 k.k.

Na mocy art. 46 § 1 k.k. sąd zobowiązał solidarnie oskarżonych do naprawienia w całości wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz K. S. kwoty 2 020 złotych. Środek ma charakter kompensacyjny i ma za zadanie skłonienie oskarżonych do zmiany zachowania, z drugiej zaś strony stanowi źródło rekompensaty materialnej dla pokrzywdzonego.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k.